

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7CoP/405/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613207623
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7613207623.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členiek senátu JUDr. Frederiky Zozulákovej a JUDr. Andrey Mazákovej v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté deti L.: 1. Q. B. nar. X.X.XXXX, 2. M. nar. XX.XX.XXXX zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Spišská Nová Ves detí rodičov: M. L. nar. X.X.XXXX bývajúcej v A. G. Z. na Š. G. č. XXXX/XX zastúpenej Advokátskou kanceláriou Hovan, Hospúdko s.r.o. so sídlom na ul. Ing. Kožucha č. 1 v Spišskej Novej Vsi a B. L. nar. XX.X.XXXX bývajúceho na Š. G. č. XXXX/XX v A. G. Z. zastúpeného JUDr. Ivetou Višňovskou advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom v Spišskej Novej Vsi na Radničnom námestí č. 4 o určení výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 5.11.2013 č.k. 13P 138/2013-105 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutom výroku o určení výživného od 22.4.2013 do 29.5.2014.

Zrušuje rozsudok v napadnutých výrokoch o určení výživného od 30.5.2014 do budúcnosti, dlžnom výživnom, trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zaviazal otca prispievať na výživu mal. Q. B. 170 € mesačne a mal. M. 130 € mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred matke od 1.10.2012. Dlžné výživné za obdobie od 1.10.2012 do 31.10.2013 1.425,47 € zaviazal otca zaplatiť matke do 90 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec, ktorý nesúhlasí s rozsudkom v celom rozsahu, pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Má za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nebolo náležité odôvodnené a preto je nepreskúmateľné. Poukázal na to, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov jednoznačne preukázal, že prispieval matke mesačne v priemere sumou 301,80 € od podania návrhu 22.4.2013 (25.4.2013 - 272,42 €, 24.5.2013 - 263,64 €, 18.6.2013 - 300 €, 18.7.2013 - 300 €, 6.8.2013 - 300 €, 12.9.2013 - 357,97 €, 8.10.2013 - 318,60 €, delené počtom mesiacov apríl až október 2013) a sumou 269,28 € od novembra 2012 (6.11.2012 - 199,70 €, 17.12.2012 - 171,08 €, 26.1.2013 - 200 €, 28.2.2013 - 289,25 €, 26.3.2013 - 258,70 €, 25.4.2013 - 272,42 €, 24.5.2013 - 263,64 €, 18.6.2013 - 300 €, 18.7.2013 - 300 €, 8.6.2013 - 300 €, 12.9.2013 - 357,97 €, 8.10.2013 - 318,60 €, delené počtom mesiacov november 2012 až október 2013), ktorá v oboch prípadoch prevyšuje mesačné potreby maloletých detí tak, ako ich vyčíslila matka a ako boli na základe vykonaného dokazovania preukázané, čo podľa názoru otca samo o sebe dáva dôvod na zamietnutie návrhu matky. Vyslovil názor, že nie je úlohou súdu, aby v tomto konaní riešil hospodárenie rodičov za trvania manželstva, ich nezhody a ich nezrovnalosti ohľadom financií.

Hlavnou úlohou súdu v tomto konaní bolo zistiť, či otec prispieva na výživu maloletých detí v dostatočnej miere a iba v prípade, že mesačný príspevok otca matke nepostačuje na pokrytie výdavkov maloletých detí, k čomu súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania podľa jeho názoru nemohol dospieť, mohol otca zaviazat', aby prispieval matke na výživu maloletých detí. Súd prvého stupňa sa riadne nevysporiadal s otázkou výšky a oprávnenosti nákladov maloletých detí vo vzťahu k príjmom oboch rodičov, preto celé bremeno v zmysle rozhodnutia prvostupňového súdu ohľadne výdavkov detí zabezpečuje on, pretože určené výživné presahuje súčet pravidelných mesačných výdavkov maloletých detí tak, ako boli súdom prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov zistené. Vyslovil názor, že súd prvého stupňa pri určovaní vyživovacej povinnosti nezohľadnil skutočnosť, že rodičia žijú v spoločnej domácnosti, obaja zabezpečujú výdavky spojené s užívaním bytu, na chode spoločnej domácnosti sa riadne rodičia podieľajú spoločne a obaja, v rovnakej miere sa osobne starajú o maloleté deti. Súd nevzal do úvahy to, že matka požadovala od otca len sumu, ktorú uvádzala na ňou vyhotovovaných mesačných prehľadoch a touto sumou jej otec aj prispieval. Keďže matka otca s výdavkami maloletých detí neoboznamovala tak, ako ju o to požiadal, otec jej prispieval sumou, ktorú od neho požadovala a popri tom pre maloleté deti zakupoval potraviny do domácnosti a platil im aj ďalšie výdavky, o čom predložil na pojednávaní dôkazy vo forme bločkov a iných účtovných dokladov. Teda poukazuje na skutočnosť, že matka mala od neho preukázateľne dostatok finančných prostriedkov na úhradu potrieb detí a bolo len na jej rozhodnutí, na čo finančné prostriedky použije. Nesúhlasil, aby v konaní o určenie výživného na maloleté deti sa započítavali do výdavkov na domácnosť osobné výdavky matky a z týchto výdavkov sa následne určovala výška jeho vyživovacej povinnosti. Súd sa mal striktnie zamerať len na výdavky maloletých detí a na základe týchto výdavkov, schopností, možností a majetkových pomerov oboch rodičov rozhodnúť o výške vyživovacej povinnosti. Súd prvého stupňa v odôvodnení neoznačil dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých zaviazal otca prispievať na výživu maloletých detí späťne od 1.10.2012 tak, ako to predpokladá § 77 Zákona o rodine a nevysporiadal sa s otázkou, prečo matka nepodala návrh už v mesiaci október 2012, odkedy požaduje určiť výživné a podľa jej tvrdení už vtedy otec riadne neprispieval na výživu maloletých detí. Na základe vykonaného dokazovania je nesporné, že rodičia maloletých detí si v mesiaci október 2012, konkrétne 17.10.2012 rozdelili spoločné financie, kde boli zohľadnené aj výdavky za mesiac október 2012 a až v mesiaci november 2012 začali rodičia hospodáriť oddelene, o čom svedčí aj skutočnosť, že otec začal matke prispievať až od mesiaca november 2012. Rovnako súd sa nevysporiadal so zmenou pomerov na strane matky, ktorej sa podstatným spôsobom zvýšil od mesiaca október 2013 príjem, preto je v rozpore so znením ust. § 62 Zákona o rodine, ako aj v rozpore s dobrými mravmi, aby ho súd zaviazal prispievať matke na výživu maloletých detí stále rovnakou sumou bez ohľadu na príjem matky. Rovnaké výživné pri mesačnom príjme matky 535,32 €, priemer 481,82 € a 1.167,10 € vôbec nezohľadňuje povinnosť matky podieľať sa na výžive maloletých detí podľa ich schopností, možností a majetkových pomerov. V rozpore s § 62 je aj rovnaké výživné za obdobie do 1.1.2013, kedy došlo k poklesu príjmov otca a aj v období po 1.1.2013. Vytkol konajúcemu súdu, že pri zisťovaní jeho príjmu sa nezaoberal riadne výdavkami na jeho strane, či už osobnými alebo výdavkami na podnikanie a sumu, ktorú fakturuje svojim obchodným partnerom nemožno považovať za príjem, ako to tvrdí matka a ako je uvedené v odôvodnení rozsudku, keďže ako SZČO pri vykonávaní svojej podnikateľskej činnosti mu vznikajú aj náklady, ktoré je potrebné zohľadniť a posúdiť ich oprávnenosť. Preto bolo potrebné dôkladnejšie preskúmať peňažný denník, aby sa súd oboznámil s jeho výdavkami, určil ich opodstatnenosť a náležite ich zohľadniť. Mal v jeho výdavkoch do budúcnosti počítať aj s odvodovou povinnosťou od 1.1.2014 vo výške minimálne 185,29 € (130,27 € Sociálna poisťovňa a 55,20 € zdravotné poistenie), preto podľa jeho názoru súd prvého stupňa nesprávne zistil jeho priemerný mesačný príjem zo živnosti, ktorý by mal správne predstavovať 425,11 € (príjmy 9.774,30 € - oprávnené výdavky 5.623,19 €, výber 3 x po 1.000 € nie je započítaný do výdavkov = 4.251,10 € delené počtom mesiacov január až október 2013) s výhľadom na jeho zníženie do budúcnosti. Podľa jeho názoru jeho priemerný čistý mesačný príjem v roku 2013 bol 660 € a z tejto sumy mala byť určovaná vyživovacia povinnosť k maloletým deťom. Uviedol, že sa snažil maloletým deťom zabezpečiť čo najlepšiu životnú úroveň, avšak s matkou detí sa nedokáže dohodnúť na spoločnom hospodárení, najmä ohľadne predčasného splatenia spoločného záväzku rodiny a to hypotekárneho úveru. S tým matka nesúhlasí a tieto nezhody ohľadne hospodárenia sa snaží matka riešiť návrhom na určenie výživného. Z toho dôvodu navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok, alternatívne zmeniť tak, že návrh v celom rozsahu zamietne. Pripojil peňažný denník a predbežný výpočet dane z príjmu k 31.10.2013.

Matka vo vyjadrení navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok a odvolacie dôvody otca považuje za rozpor s vykonaným dokazovaním. Tvrdenie odporcu, že prispieval matke mesačne sumou 301,80 € od

podania návrhu, t.j. od 22.4.2013 a sumou 269,28 € od novembra 2012, ktoré podľa jeho vyjadrenia prevyšujú mesačné potreby detí, preto pri vyčíslení týchto súm je potrebné upozorniť na skutočnosť, že z uvedených prostriedkov hradí mesačne inkaso v polovici, splátku úveru v polovici, ako aj poplatky spojené s užívaním bytu v polovici za odporcu, čo spolu predstavuje sumu vo výške 200 € a teda na výživu oboch maloletých detí jej ostávalo cca 50 € a keď otec prispieval sumou cca 300 €, tak jej ostávalo cca 100 € na výživu oboch maloletých detí. Druhú časť poplatkov v polovici za inkaso, úver a poplatkov spojených s užívaním bytu hradí ona zo svojho príjmu. Žiadne iné prostriedky už otec nepoukazoval a ani v súčasnosti nepoukazuje. Suma, ktorou otec prispieva, nie je výsledkom dohody, ale jeho autoritatívneho rozhodnutia bez toho, aby zohľadnil všetky náklady, ako aj potreby maloletých detí. Otec žiadnym spôsobom neuhrádza dodávateľom inkaso, v banke splátky úveru, správcovi bytového domu poplatky spojené s užívaním bytu a poplatky spojené s chodom domácnosti. Bremeno výživy detí, úhrady nákladov na domácnosť a splátky úveru bolo a neustále je jej povinnosťou a otec svojím postojom narúša tak psychiku detí, ako aj jej. Poprela tvrdenie otca na prvostupňovom odvolaní, že otec prispieval sumou, ktorú od neho požadovala, čo potvrdzuje skutočnosť, že sa musí domáhať úhrady výživného súdnou cestou. Náklady, ktoré tvoria inkaso a splátka úveru, nemajú spotrebný charakter a nemožno ich zahrnúť do výdavkov, ktoré predstavujú výživné maloletých detí, pretože pri starostlivosti o domácnosť, pokiaľ rodičia žijú spolu, dochádza k faktickému uspokojovaniu osobných potrieb tak dieťaťa, ako aj druhého rodiča, ktorý svoj čas môže využiť na rozvoj osobnej kariéry. Pokiaľ v prvostupňovom konaní preukazovala sumy predstavujúce náklady maloletých detí, tieto preukazujú len finančné prostriedky, ktorými otec prispel, avšak doposiaľ neprispel na všetko, čo ona zabezpečovala pre ich spoločné deti a nepreukazujú navyše ani potreby maloletých detí. V minulosti si viedla celkovú evidenciu nákladov od obdobia rozdelenia účtov, t.j. od októbra 2012, ktorú jej otec 25.5.2013 odcudzil a odmietal jej ju vrátiť. Uviedla, že zákonná vyživovacia povinnosť rodičov neznamena mechanickú rovnosť a jediným kritériom pre jej posúdenie nie sú majetkové pomery. Je potrebné prihliadať aj na osobnú starostlivosť o maloletých, ktorá sa nepochybne kladie na úroveň finančnému zabezpečeniu výživy a napriek tomu, že otec žije s nimi v spoločnej domácnosti, jeho osobná starostlivosť o maloleté deti nie je dostatočná, pretože sa im v minulosti nevenoval, netrúfal s nimi voľný čas, nie je im dobrým príkladom, nakoľko jej fyzicky ubližuje a psychicky ju ponizuje, čoho svedkami sú maloleté deti a tieto situácie nie sú pre ich vývoj priaznivé. Vyslovila názor, že súd prvého stupňa riadne zhodnotil výdavky otca spojené s jeho podnikaním tak, ako ich preukazoval a predložil v prvostupňovom konaní a jeho snaha vyvrátiť ich pravdivosť je účelová, čoho dôkazom je skutočnosť, že poukazuje na jej príjem, pričom suma platu uvedená v pracovnej zmluve je platom bez odpočítania povinných daní a odvodov a zároveň navyše jej vzrástli náklady na cestovanie do zamestnania zo Spišskej Novej Vsi do Prešova na cestovné z 0 až 1 € na 120 € v priemere, teda na základe toho jej čistý príjem činí cca 700 €. Zároveň žiadala zaviazat odporcu uhradiť jej trovy odvolacieho konania 314,38 € podľa § 10 ods. 3 a § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. - jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu 253,94 €, jedenkrát režijný paušál 8,04 € bez DPH 261,98 €, zvýšené o 20 % 52,40 €, t.j. spolu s DPH 314,38 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca navrhol potvrdiť rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne, pretože vzhľadom na výsledky dokazovania počas konania súd prvého stupňa správne vyhodnotil všetky dostupné informácie a dôkazy a najmä prihliadol na záujmy a potreby maloletých detí.

Otec dňa 16.5.2014 doručil odvolaciemu súdu oznámenie, že ku dňu 29.5.2014 ukončil podnikanie, o čom predložil potvrdenie z dôvodu jeho nerentabilnosti, nakoľko pôsobil ako sprostredkovateľ pri uzatváraní zmlúv, ktorými si hľadali alternatívni dodávatelia plynu nových zákazníkov. Tento trh sa v súčasnosti nasýtil a v posledných mesiacoch sprostredkoval uzavretie len malého počtu zmlúv a jeho provízia nepostačovala ani na pokrytie jeho nákladov na podnikanie. V súčasnosti má len príjem z čiastočného úväzku u zamestnávateľa VILLA MARKET s.r.o., ktorého výška nepostačuje ani na úhradu výživného.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie

správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd na základe odvolania otca preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 2 písm.a/ O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení Zákona o rodine a zákonne rozhodol o výživnom pre mal. Q. B. aj mal. M. za obdobie od 22.4.2013 do 29.5.2014, preto rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny v tejto časti potvrdil. Súd prvého stupňa v súlade s § 132 O.s.p. vyhodnotil dôkazy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti presvedčivé a za toto obdobie sa s jeho závermi odvolací súd stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a dodáva, že ust. § 77 ods. 1 vety tretej Zákona o rodine citované v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa zdôrazňuje výnimočnosť priznania výživného pre maloleté dieťa spätne pred začatím konania a zamedziť tak možným špekuláciám a zneužívaniu tejto možnosti. Oprávnený rodič uplatňujúci výživné pre maloleté dieťa je preto povinný preukázať dôvody, ktoré mu bránili uplatniť zákonný nárok na určenie výživného pre maloleté dieťa ihneď po tom, ako povinný rodič si prestal plniť svoju vyživovaciu povinnosť, resp. neprispieval na výživu dieťaťa, v tomto prípade preukázať dôvody, ktoré bránili matke podať návrh na určenie výživného skôr. V danom prípade matka nepreukázala a ani netvrdila žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 77 ods. 1 vety tretej Zákona o rodine. Odvolací súd zdôrazňuje, že povinnosť rodiča uplatňovať výživné pre maloleté dieťa vyplýva z ust. § 28 ods. 1 písm.a/ Zákona o rodine, podľa ktorého súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa a dôvodom hodným osobitného zreteľa nemôže byť v tomto prípade skutočnosť, že otec na výživu maloletých detí neprispieval v dostatočnom rozsahu, nakoľko táto povinnosť otcovi vznikla v čase, keď v nedostatočnom rozsahu zabezpečoval výživu maloletých detí, avšak rozhodnutím súdu výživné možno priznať len odo dňa začatia súdneho konania, prípadne pre maloleté dieťa najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine, ktoré však v tomto prípade preukázané a ani tvrdené neboli, preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o určení výživného od 22.4.2013, t.j. od podania návrhu a k odvolacím námietkam otca dodáva, že pri rozhodovaní o výživnom bolo preukázané, že výchova a výživa maloletých detí je na požadovanej úrovni, pretože rodičia v tomto období žili síce v spoločnej domácnosti, avšak pri rozhodovaní o rozsahu výživného je potrebné vychádzať z toho, aká peňažná suma je potrebná na úhradu odôvodnených potrieb dieťaťa, pričom medzi tieto potreby patria výživa vo vlastnom zmysle slova, hmotné potreby ako je šatstvo, bielizeň, obuv, nájomné za byt a tiež potreby súvisiace s rozširovaním a prehlbovaním vzdelania detí, rozvojom ich záujmov a potrieb, prípravou na budúce povolanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby, ako aj potreby súvisiace so zdravotným stavom, t.j. všetky nevyhnutné potreby, ktoré vyžaduje život kultúrneho človeka v súčasnosti. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov a pokiaľ životná situácia umožňuje vyšší životný štandard, možno očakávať, že rovnaký štandard umožnia svojmu dieťaťu a to formou výživného, čo je v súlade s požiadavkou, že dieťa, ktorého rodičia nežijú spolu, má mať životnú úroveň, ako keby spolužitie rodičov existovalo. Odôvodnené potreby detí v rovnakom veku a na rovnakom stupni školskej dochádzky sú spravidla rovnaké, pokiaľ nie sú v určitom konkrétnom prípade zvýšené v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu, finančne náročnej kultúrnej, záujmovej alebo športovej činnosti, prípadne ak rozumové schopnosti dieťaťa odôvodňujú nadštandardné vzdelávanie dieťaťa. Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah je potrebné zdôrazniť, že výživné nie je možné určovať mechanickým výpočtom. Odôvodnené potreby dieťaťa, ktoré sú zohľadnené pri určení výživného, sú rôzne podľa okolností každého konkrétného prípadu. Pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti je súd povinný prihliadať aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. V tomto konkrétnom prípade je nepochybné, že rodičia si vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom plnili aj osobnou starostlivosťou. Konajúci súd sa vysporiadal s námietkami otca uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili v prevažnej miere jeho obranu už v priebehu konania na súde prvého stupňa a otec ani v priebehu odvolacieho konania neuviedol relevantné skutočnosti majúce za následok iné rozhodnutie o rozsahu vyživovacej povinnosti od 22.4.2013 do 29.5.2014, t.j. do dátumu, kedy ukončil podnikanie. Odvolací súd určené výživné 170 € mesačne pre mal. Q. B. a 130 € mesačne pre mal. M. nepovažuje za nadhodnotené, pretože odôvodnené potreby maloletých detí sú v porovnaní s potrebami ich rodičov podstatne vyššie, pretože sú v období intenzívneho psychického a fyzického vývoja a jednoznačne je

nepochybné, že v tomto období sú odôvodnené potreby detí značne zvýšené, pričom tieto okolnosti sú všeobecne známou skutočnosťou a nie je potrebné ju dokazovať (§ 121 O.s.p.). Na strane povinných osôb, rodičov dieťaťa, súd prvého stupňa správne zistil reálne príjmy, celkové majetkové pomery, nevyhnutné životné náklady a prihliadol na ich zákonné vyživovacie povinnosti. Ustanovenie § 75 ods. 1 Zákona o rodine rozšíril východiská pre určovanie rozsahu vyživovacej povinnosti o zisťovanie takzvanej potenciality príjmov. Princíp potenciality má prednosť pred princípom fakticity aj v prípade, že povinný berie na seba neprimerané majetkové riziká, ktoré zahrňujú aj takú činnosť, ktorá ohrozuje dosiahnutie príjmu, resp. priamo vyvoláva jeho stratu a súčasne možnosť poskytovania výživného. Ak sa tvrdený príjem javí ako nepravdivý, je povinnosťou súdu prihliadnuť na celkové majetkové pomery a takzvanú potencialitu príjmov, t.j. k zjavne nevyužitým schopnostiam osôb povinných plniť si vyživovaciu povinnosť. Odvolací súd sa stotožnil s hodnotením možností, schopností a majetkových pomerov otca vo vzťahu k plneniu si vyživovacej povinnosti vychádzajúc z ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine a je toho presvedčený, že otec využitím svojich subjektívnych vlastností, najmä odborného vzdelania a pracovných skúseností v jeho podnikateľskej činnosti mohol organizovať svoje podnikateľské aktivity, aby mal reálnu možnosť plniť si riadne svoju vyživovaciu povinnosť v určenom rozsahu, čo nepochybne vyplýva z jeho tvrdených životných nákladov, ktoré presahujú ním deklarované príjmy, z čoho možno vyvodit', že jeho finančná situácia je lepšia, ako ju prezentoval v priebehu konania na súde prvého stupňa, ako aj v odvolacom konaní za obdobie od 22.4.2013 do 29.5.2014, preto za toto obdobie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok vo výroku o určení výživného ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 221 ods. 1 písm.f/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 2 O.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Odvolací súd na základe písomného podania otca z 12.6.2014 doručeným odvolaciemu súdu dňa 16.6.2014 (oznámenie) dospel k záveru, že nie sú podmienky pre potvrdenie, ani pre zmenu rozsudku súdu prvého stupňa o výživnom pre mal. Q. B. a mal. M. od 30.5.2014 do budúca, preto ho v tejto časti podľa § 221 ods. 1 písm.h/ O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Pretože skutkový základ zistený súdom prvého stupňa v ďalšom priebehu konania sa zmenil tak, že právne posúdenie súdu prvého stupňa už nemožno aplikovať od 30.5.2014 do budúca, je nevyhnutné za tohto stavu konania, aby súd prvého stupňa vykonal dokazovanie za účelom zistenia úplne nového skutkového základu od 30.5.2014 do budúca a následným právnym posúdením výsledkov tohto dokazovania rozhodol o návrhu na určenie výživného pre mal. Q. B. a mal. M. od 30.5.2014 do budúca. Odvolací súd poznamenáva, že rozhodnutím odvolacieho súdu o výživnom pre maloleté deti od 30.5.2014 do budúca na úplne novom skutkovom základe by účastníkov konania zbavil možnosti domáhať sa preskúmania prijatých skutkových a na ne nadväzujúcich právnych záverov a zároveň porušil princíp dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, čím by podľa § 221 ods. 1 písm.f/ O.s.p. odňal účastníkom možnosť konať pred súdom.

Po vrátení veci bude úlohou súdu prvého stupňa riadne a nepochybne zistiť skutkové okolnosti spolužitia rodičov maloletých detí so zameraním sa na režim hospodárenia, na výkon osobnej starostlivosti o maloleté deti. Bude povinnosťou konajúceho súdu rovnako nepochybne zistiť príjem rodičov maloletých detí, ktorý môže mať zásadný vplyv na možnosti a schopnosti otca plniť si vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom za obdobie od 30.5.2014 do budúca. Je nevyhnutné vyžiadať listinné dôkazy s preukázaním všetkých zložiek mzdy, príjmových, majetkových pomerov a zistiť okolnosti smerujúce k zníženiu príjmu otca od 30.5.2014 do budúca a následne ich vyhodnotiť v súlade s ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, ktorý zaradil majetkové pomery povinného rodiča medzi všeobecné podmienky určenia rozsahu vyživovacej povinnosti a rozšíril východiská na zisťovanie potenciality ich príjmov, ktorá má prednosť pred princípom fakticity aj v prípade, že povinný berie na seba neprimerané majetkové riziká, ktoré zahrňujú aj takú činnosť, ktorá ohrozuje dosiahnutie príjmu, resp. priamo vyvoláva stratu a súčasne možnosť poskytovania výživného. Bude povinnosťou súdu prvého stupňa zistiť príjmové a majetkové pomery obidvoch rodičov, ako aj rozsah odôvodnených potrieb maloletých detí. Výrok rozsudku súdu

prvého stupňa o dlžnom výživnom je nepreskúmateľný, pretože súd prvého stupňa nevyčíslil dlžné výživné zvlášť pre mal. Q. B. a pre mal. M., ale ho vyčíslil v úhrnnej sume pre obe maloleté deti spolu, preto v tejto časti tiež nie je možné zistiť osobitné vyčíslenie dlžného výživného pre každé z maloletých detí a ani skutočnosť, ako súd prvého stupňa prihliadal na plnenia otca v predmetnom období či už vo forme naturálnej alebo finančnej s ich následným posúdením z hľadiska, či mali charakter výživného a ako ich zohľadnil pri eventuálnom výpočte dlhu o výživnom pre každé z maloletých detí zvlášť, preto bude povinnosťou konajúceho súdu opätovne rozhodnúť aj o dlžnom výživnom a jeho splatnosti osobitne pre každé z maloletých detí a prípadne aj o trovách konania účastníkov, pokiaľ niektorý z účastníkov navrhne, aby súd o trovách konania rozhodol (§ 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.) a svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby bolo spätne preskúmateľné.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.